

Matemàtiques a casa!

Històries per pensar

A classe ÷ a temps ÷

Aquella tarda, quan tornaven de l'escola, en Lemon semblava una mica desanimat.

—Sentir les classes està molt bé, però també voldria veure què hi passa.

—Et traurem de la motxilla sigui com sigui —va dir en Quim.

—Però hem de ser prudents... —va dir la Gal·la.

—Buscarem un amagatall a la classe —va seguir en Quim.

—Em sembla bé, però hauràs d'entrar a cada classe abans que ningú, i et quedaràs amagat fins que tots n'hagin marxat —va continuar la Gal·la.

—D'acord! —va exclamar en Lemon—. Fins mai més, motxilla!

—Però has de controlar molt bé els horaris —va observar la Gal·la.

—Cap problema. En Chüd m'ha regalat una màquina del temps.

—Uauuuu, quina passada! I pots viatjar al futur?

—No, no, és una d'aquelles màquines que et diuen l'hora.

Quina màquina li han regalat, a en Lemon?

—Ah, un rellotge —va dir en Quim bastant decebut.

L'endemà, en Lemon es va disfressar amb uns pantalons amples i una dessuadora amb caputxa que li tapava gairebé tota la cara. Semblava tot un *skater*! El problema del color groc va quedar arreglat amb el maquillatge de la mare. Bé, més o menys.

—Recorda, t'esperes uns minuts després que acabi la classe i surts —li van dir els bessons quan el van deixar a l'amagatall.

Per desgràcia, en Lemon va sortir abans d'hora i uns companys el van pescar *in fraganti*.

—És un cosí llunyà —va explicar la Gal·la de seguida—. Ha vingut a visitar-nos de... de... dels antípodes.

—I per què és tan groc? —va preguntar un noi—. Que estrany.

—Té groguiasi furibunda —es va inventar en Quim—. No és contagiós ni res, però no li pot tocar el sol. Per això va tan tapat.

—Però, Lemon, per què has sortit tan aviat? —el va renyar la Gal·la poc després—. Només havies de mirar les agulles i esperar cinc minuts.

Què pot haver passat?

—Quines agulles? —va preguntar en Lemon, i els va ensenyar el rellotge.

—Ostres, el teu rellotge no té agulles! —va exclamar en Quim—. Com pensaves calcular l'hora?

—Doncs comptant els tic-tacs del rellotge —va respondre l'extraterrestre—. El problema és que a vegades em descompto.

La Gal·la i en Quim van sospirar. Aquest Lemon era imprevisible!

—No us preocupeu —els va tranquil·litzar ell—. Hi enganxaré unes agulles.

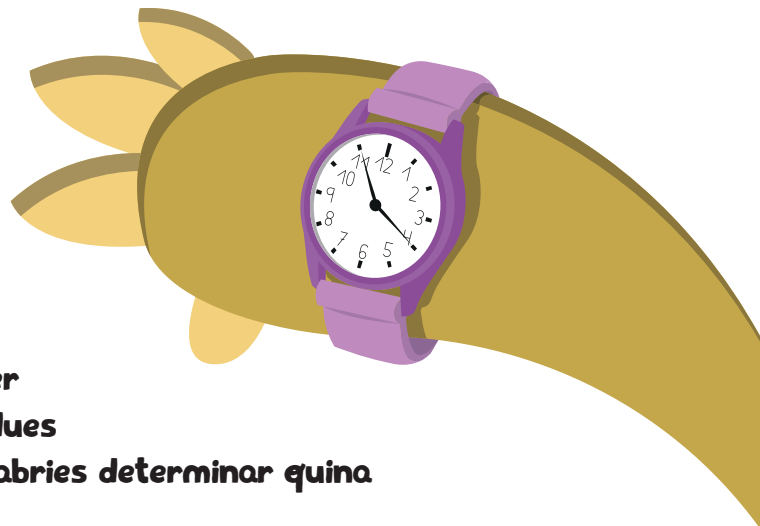
A la tarda, en Lemon va tornar a sortir del seu amagatall massa aviat i un altre grup d'alumnes el va sorprendre. A en Quim i la Gal·la els va tocar repetir les excuses d'abans.

El millor era que en Lemon ja havia protagonitzat dues topades i ningú no havia arrencat a córrer cridant: «Auxili, hi ha un extraterrestre a l'escola!».

—Lemon, com t'has pogut equivocar aquest cop? No havies posat agulles al rellotge? —es va estranyar en Quim.

—Sí, però em sembla que m'he fet un embolic.

La Gal·la i en Quim no ho sabien, però resulta que en Lemon hi havia instal·lat dos escuradents de la mateixa mida. Un marcava les onze i l'altre gairebé les quatre.

Per què en Lemon té problemes per saber l'hora? Mira el rellotge dibuixat. Quines dues hores diferents podria estar marcant? Sabries determinar quina és l'hora correcta a partir de la història?

L'endemà era dissabte. En Lemon va decidir practicar les hores per no tornar a ficar la pota.

—Hola, Lemon. Em pots dir quina hora és? —li va preguntar l'àvia Anna, que el va trobar mirant el rellotge sense parar.

—Doncs... no ho tinc clar. Fa un moment passaven uns minuts de la una o de les dues. Però ara les agulles s'han mogut. Podrien ser un quart de tres o les tres i deu.

Podries determinar l'hora correcta? Com ho saps?

—T'ajudaré —es va oferir l'àvia—. Si fa un moment passaven uns minuts de la una o de les dues, no poden ser més de les tres.

Quina hora és? Com ho ha deduït l'àvia?

—Això de les hores és molt difícil —es va queixar en Lemon—. No hi ha manera d'aclarir-se.

—Em sembla que et fas un embolic perquè les agulles del teu rellotge són iguals. N'hauries de modificar una.

Com podria canviar en Lemon una de les agulles per saber quina hora és?

—Per què no fas la minutera diferent? —va suggerir l'àvia.

—Bona idea! La pintaré ara mateix! Un moment... I com sé quina és la minutera?

Se t'acut una manera de saber-ho?

—Em sembla que d'aquí a pocs minuts ho sabrem —va respondre l'àvia.

En aquell moment, una de les agulles era a prop de l'1 i l'altra, a prop de l'11.

Sabies determinar quina agulla és la minutera?

Un minut després, una de les agulles continuava a prop de l'1, mentre que l'altra s'apropava al 12.

Saps ara quina és la minutera? Per què?

—Que fàcil! La que és a prop del 12 és la minutera, perquè és la que s'ha mogut. La minutera fa la volta al rellotge molt més de pressa que l'agulla de les hores!

En Lemon va anar corrents a buscar pintura groga. Quan va tornar, les dues agulles marcaven la una.

—Oh, no! Ja hi tornem a ser —es va lamentar en Lemon.

Però llavors una de les agulles es va moure. La minutera! Ràpidament, en Lemon la va pintar de groc. El resultat li va encantar. De fet, li va agradar tant que, en comparació, l'altra agulla li va semblar una mica avorrida. I sense pensar-s'ho dues vegades, en Lemon també la va pintar... de color groc!

—Ara sí! Que bonic!

En Lemon ha resolt el problema? Per què? Què pot fer per distingir les agulles i que continuïn sent del seu color preferit?

Fi
•••

De campaments

—Em fa tanta il·lusió anar de campaments! —va dir en Lemon, emocionat—. I amb una pila de nens! Aprendré moltes coses sobre els costums terrícoles.

—Ens ho passarem molt bé, al llac Negre, Lemon —va assentir la Gal·la.

—Sí, és una sort que el pare i la mare et deixin acompanyar-nos —va intervenir en Quim.

—Bé, els he promès que no ens ficariem en embolics. I jo sempre compleixo les meves promeses.

—Ja tens l'equipatge a punt? —va preguntar la Gal·la.

—Sí, porto dues dessuadores amb caputxa, uns guants, un parell de pantalons...

—No t'oblidis d'agafar un impermeable —el va advertir en Quim—. Al llac Negre sempre hi plou.

—I tu com ho saps? —es va estranyar la Gal·la.

—Sempre que hi he anat, ha plogut —va afirmar en Quim amb seguretat.

**Té mètiu, en Quim, per afirmar que sempre plou al llac Negre?
Quina dada necessitariu per decidir si la conclusió d'en Quim és correcta?**

—A veure, Quim, quantes vegades has estat al llac Negre? —li va preguntar la Gal·la.

—Doncs... espera que les compti... Dues vegades.

**N'hi ha prou amb aquesta dada per afirmar que al llac Negre sempre hi plou?
Si en Quim hagués visitat el llac Negre en 20 ocasions i totes 20 hi hagués
plègut, estariu d'acord amb ell?**

—En realitat, gairebé mai no hi plou, al llac Negre —va intervenir la Clara, que escoltava la conversa—. Us ho dic jo, que hi he anat moltíssimes vegades. Ara que hi penso, només va ploure els dos dies que vas venir tu, Quim. A més, el servei meteorològic anuncia bon temps.

—Fantàstic! —va exclamar en Lemon—. Llavors, fora impermeable.

Poden estar segurs que no hi plourà? Per què?

—Bé, de tota manera ens els emportarem —va decidir la Gal·la, que era molt previsor—. Per si de cas.

Quan el monitor de l'excursió va veure arribar en Lemon va preguntar:

—Qui és aquest nen? I per què va tan tapat?

—És el nostre cosí llunyà. Té groguisi furibunda i no li pot tocar el sol perquè es troba malament —es va afanyar a explicar en Quim—. Ha vingut a passar una temporada amb nosaltres perquè els antípodes s'han inundat i el pobre no tenia lloc on viure, així que...

—Que els antípodes s'han inundat? —es va horroritzar el monitor.

—Només l'illa on viu ell —va saltar la Gal·la al rescat—. És un illot perdut de la Polinèsia.

—Mmm...

Com que no ho veia gaire clar, el monitor va cridar els pares dels bessons. Quan la història va quedar confirmada, en Lemon va pujar a l'autocar amb els altres. La Gal·la li va fer lloc entre ella i la seva amiga Marta.

Tot just arribar al llac, en Lemon no es va poder resistir a ficar els peus a l'aigua. Era tan bonic!

—Ai! Està gelada!

—Vaja, jo que portava el banyador posat... —es va lamentar la Marta.

—I si ho provem en una altra zona? —va proposar la Gal·la—. Potser no tota l'aigua serà tan freda.

És possible que la Gal·la tingui raó? Per què?

—Ni parlar-ne —va dir en Lemon—. Si una part del llac és freda, la resta també.

Almenys, és així al meu planeta... bé, als antípodes.

—I com són els llacs de... dels antípodes? —va voler saber la Gal·la.

—Enormes! Jo hi cabo sencer!

—Va, sortim de dubtes —va proposar la Marta.

La Gal·la, la Marta i en Lemon van començar a recórrer el llac. Cada pocs metres, posaven un peu a l'aigua per comprovar-ne la temperatura. Curiosament, estava tèbia a tot arreu menys a la zona on en Lemon s'havia mullat els peus. Que estrany!

El misteri va quedar resolt quan van descobrir que, just en aquell punt, hi brollava aigua freda.

Cap al tard els mosquits van començar a molestar-los. La Marta i la Gal·la es van ruixar amb loció antimosquits.

—Això no funciona. Acabo de posar-me repel·lent als braços i ja m'han picat —es va queixar la Marta.

Té bons motius, la Marta, per concloure que la loció no funciona?

—És que, perquè funcioni, te n'has de posar per tot arreu —va dir la Gal·la.

Esteu d'acord amb l'argument de la Gal·la? Per què?

La Marta va seguir el consell de la Gal·la i es va ruixar de dalt a baix. No li va servir de res. Els mosquits se l'estaven menjant viva.

—Ho veus? No funciona! —va protestar la Marta.

—Deu estar caducada —va comentar la Gal·la, estranyada, i va agafar l'aerosol per mirar la data—. Però si això és laca per als cabells! Com vols que funcioni?

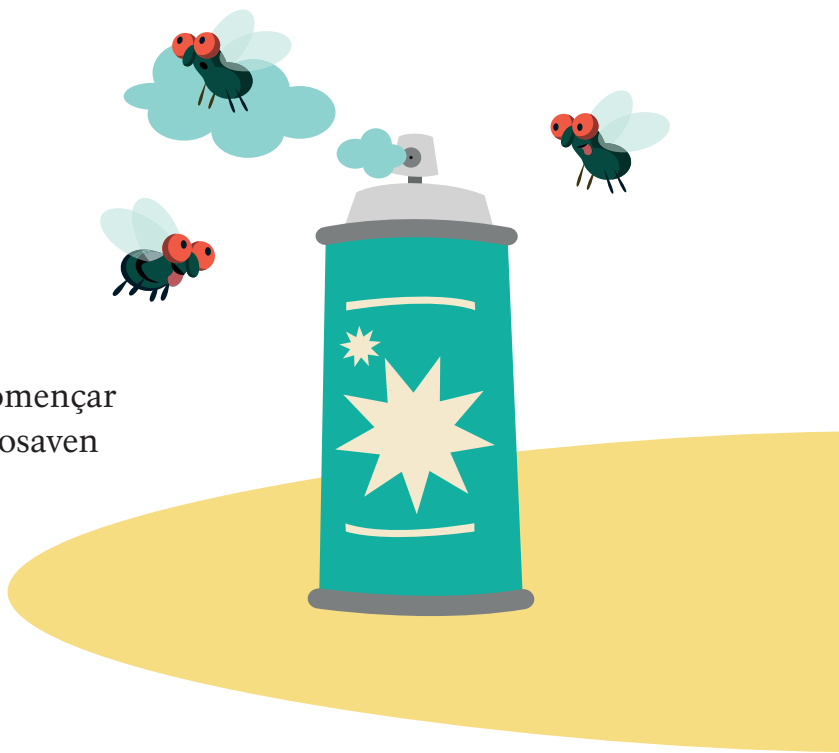
Mentrestant, en Lemon, en Quim i el seu amic Cèsar ajudaven el monitor a recollir troncs per construir una cabana.

—Ho sento —els va dir el monitor—. Les branques que heu recollit són massa curtes.

—Com ho saps? —va preguntar en Quim—. Ni tan sols les has intentat col·locar.

—No cal —va dir el monitor—. Són més curtes que les que he agafat jo. I les meves no són prou llargues, així que les vostres tampoc no serveixen.

Els tres amics van tornar al bosc a buscar més branques. Van acabar tan afamats

i esgotats que, després de sopar, van decidir beure un got de llet i anar-se'n a dormir.

—Ecs! La llet és agra —va dir la Gal·la—. Ja podeu llençar l'ampolla.

—Potser només és la teva tassa que és dolenta —va protestar en Lemon, i se'n va servir un got.

Penseu que la llet del got d'en Lemon també serà agra? Per què?

—Ecs! També és agra —va exclamar en Lemon.

Sense donar-se per vençut, va llençar la llet del got i se'n va servir una mica més.

—No podem beure llet —va concloure en Lemon—. S'ha fet tota malbé. Quin rotllo! Tant que em venia de gust!

—No et preocupis —el va tranquil·litzar en Quim—. En tenim una altra ampolla.

—Doncs ja la pots llençar. Acabo de comprovar que si una mica de llet es fa malbé, tota és dolenta.

Pot estar equivoccat, en Lemon, pel que fa a la nova ampolla de llet?

Quan van obrir la nova ampolla, van descobrir que la llet estava en perfectes condicions. En Lemon no entenia res de res.

—És que la primera ampolla estava oberta i l'hem deixat al sol. Aquesta, en canvi, estava tancada, i així es conserva millor —va aclarir la Gal·la.

—Quin embolic! —va dir en Lemon—. A vegades tot és igual a una part i d'altres no. Com ho pots saber?

—Doncs... has de pensar si les altres parts són diferents o són iguals —li va explicar la Gal·la—. Però em sembla que has entès la idea: val més tastar les coses més d'una vegada.

Fi
•••

Un nou destí per a en Chüd ☹️

En Lemon i els bessons es disposaven a entrar al garatge per agafar el patinet quan la porta es va obrir de sobte i en Chüd va sortir sense ni tan sols veure'ls. Tenia la mirada clavada a la seva tauleta galàctica i remugava per sota el nas.

—Chüd! Ei, Chüd! —el va cridar en Lemon, estranyat—. Què et passa? Sembles més enfadat que de costum.

—I com vols que estigui amb el missatge que acabo de rebre? —va respondre en Chüd, alçant la vista—. Em demanen que torni a Suc com més aviat millor i tinc la nau desmuntada. A més, volen un informe detallat de tots els planetes que he visitat. I ni tan sols he començat a redactar-lo!

—Nosaltres t'ajudarem. Així acabaràs més aviat —el va animar la Gal·la—. Tu concentra't a arreglar la nau.

—No, si aquest no és el problema. És que volia viatjar més, abans de tornar.

—Però si estaves a punt de tornar quan et van sabotejar la nau! —va exclamar en Lemon, que no entenia res.

—Sí, però he canviat d'idea. No m'agrada que em donin ordres i ja està. Jo ja solcava l'espai quan ells encara volaven en naus de joguina.

—Quants anys tens? —va preguntar la Gal·la amb curiositat.

—Doncs, ehem, ja sé que no els aparento, però just d'aquí a una setmana en faig 400.

—Uaaaaau! —va exclamar en Quim—. Això ho hem de celebrar. Fem una festa!

—No, no, ni parlar-ne. Jo no soc de festes. Llevat que siguin festes sorpresa. Aquestes m'encanten. Però sé que no passarà, perquè ningú no m'ha dit que m'estigui organitzant una festa sorpresa per al proper divendres.

Us sembla una bona raó per pensar que no li organitzaran una festa d'aniversari sorpresa? Quant de temps haurà d'esperar per saber-ho?

Set dies més tard, en Chüd estava tancat al garatge reparant la nau quan, de sobte, van trucar a la porta. Quan la va obrir, va veure la família sencera que cridava:

—SORPRESA!!!

Els avis, la Clara, en Bernat, els bessons i en Lemon van entrar al garatge tirant confeti i serpentines. Portaven suc i un pastís de llimona deliciós amb quatre espelmes gegants.

—Això sí que no m'ho esperava —va exclamar en Chüd. Per un moment, fins i tot va semblar que se li escapava un somriure—. Ningú no m'havia avisat que celebrariem una festa.

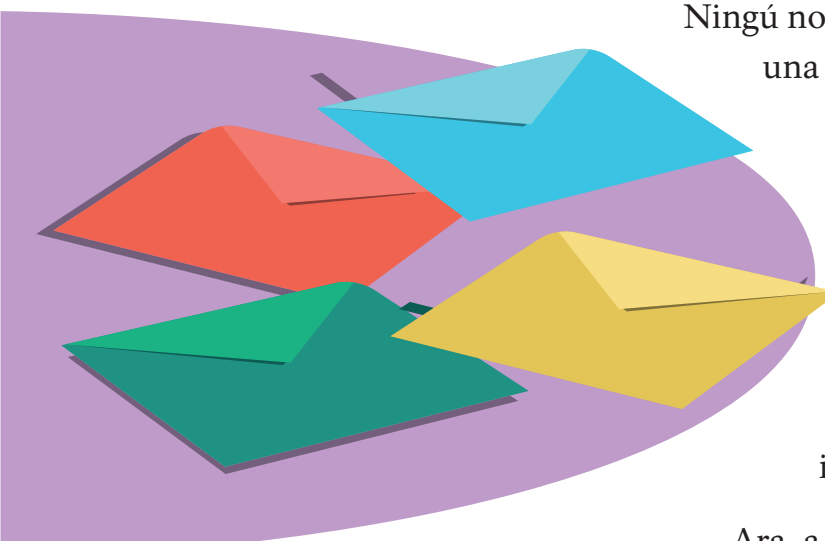
—Com volies que t'aviséssim, si era sorpresa? —va dir en Quim rient.

—I això no és tot. He parlat amb els caps del planeta Suc i m'han autoritzat a fer-te un regal molt especial —va dir en Lemon, i li va donar quatre sobres.

—Ara, a més de sorprès, estic intrigat —va reconèixer en Chüd.

—Cada sobre conté una targeta. Tres porten escrit el nom d'un planeta que podries visitar anant cap a Suc, però la quarta està en blanc.

—Bé, tres planetes em semblen prou i de sobres...

—Però el teu destí dependrà de l'atzar —va aclarir la Gal·la. Has d'obrir els sobres d'un en un, i en el moment que et surti la targeta en blanc no en podràs obrir més i només podràs visitar els planetes que t'hagin sortit fins aquell moment.

—Doncs hauré de creuar els dits per poder visitar tants planetes com sigui possible.

Quants planetes podrà visitar si té molta sort?

—Val més que m'ajudis, Lemon. Tu tens una intuïció prodigiosa.

Si la intuïció d'en Lemon falla i en Chüd té molt mala sort quants planetes podrà visitar en el viatge cap a Suc?

—A mi m'agrada aquest —va dir en Lemon, assenyalant un dels sobres.

—Espero que la teva intuïció funcioni —va desitjar en Chüd mentre l'obria—. Si la targeta blanca és en aquest sobre hauré de tornar directament a Suc sense passar per cap altre planeta.

Hi ha més possibilitats que la targeta contingui el nom d'un planeta o que estigui en blanc? Per què?

—Bravo! —va cridar en Chüd—. Me'n vaig al planeta Sok. Ja sabia jo que els poders màgics d'en Lemon no fallarien.

—M'alegro molt de la teva bona sort, Chüd —va intervenir l'àvia Anna—, però no crec que el resultat es degui a cap tipus de màgia. Hi havia quatre targetes i només una estava en blanc. Per tant, hi havia tres possibilitats de treure una targeta amb el nom d'un planeta i només una de triar la targeta blanca.

—Bé, potser tens raó, però jo seguiré confiant en en Lemon. A veure, quin trio ara? —va preguntar amb impaciència.

Quants sobres queden? I quants noms de planetes? Què et sembla més probable, que surti una targeta amb el nom d'un planeta o que trii la blanca?

—El planeta Wai! —va cridar en Chüd quan va obrir el sobre que li havia indicat en Lemon—. T'ho creus, ara, que en Lemon té poders màgics?

—Bé, tinc els meus dubtes —va respondre l'Anna—. Hi havia tres targetes i dues porten escrit el nom d'un planeta. Tenies dues possibilitats contra una d'escollir la targeta que volies.

Quants sobres queden ara? Diríeu que té més opcions de triar una targeta amb un nom o d'escollir la que està en blanc?

Aquest cop en Chüd va treure la targeta en blanc.

—Un moment, un moment... —va dir en Chüd—. Vull una altra oportunitat.

Estic segur que la propera vegada no fallaré.

Com en pòt estar tan segur, en Chüd? Quants sèbres ha òbert? Quants planetes visitarà? Penseu que ha estat molt afertunad, mitjanament afertunad o pòc afertunad?

—Això seria trampa! —va exclamar la Gal·la.

—Sí, Chüd, visitaràs dos planetes nous abans de tornar a Suc. No està gens malament. No sé per què fas aquesta cara d'enfadat —es va estranyar en Quim.

—És que m'agradaria enlairar-me com més aviat millor, però no puc... Encara he de reparar la nau i escriure una pila d'informes!

Fi
•••

PER PENSAR

122

HISTÒRIES

Revoluciona l'educació, multiplica l'aprenentatge

Forma part de la comunitat tekman!

